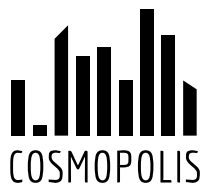

OPIUM A ABSINT

Historická detektivka
plná intrik

LYDIA KANGOVÁ

COSMOPOLIS

OPIUM A ABSINT

Historická detektivka plná intrik

LYDIA KANGOVÁ

Přeložila Lucie Libovická

Text copyright © 2020 by Lydia Kang

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration
with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

Translation © Lucie Libovická, 2020

Cover design and illustration © Edward Bettison

Amě a Agonovi

Chci, abyste uvěřil...
Uvěřil ve věci, ve které se vzpíráte věřit.
Van Helsing
Bram Stoker, *Dracula*

(Všechny citace v této knize jsou z překladu Tomáše Korbaře.)

PRVNÍ KAPITOLA

Připadám si jako v Jiříkově vidění.

*Zmítají mnou pochybnosti i obavy a napadají mě podivné představy,
které se neodvažuji přiznat ani své duši.*

JONATHAN HARKER

8. června 1899

*Drahá slečno Nellie Blyová,
nejsem si jistá, jak Vás oslovovat. Slečno Blyová, pseudonymem,
pod kterým píšete? Paní Seamanová? Paní Elizabeth Cochran
Seamanová? Paní Blyová?*

*Už dost, neměla bych Vás donekonečna obtěžovat dotazy, jak Vás
oslovovat.*

*Píšu Vám, abych Vám sdělila, jak moc se mi líbí Vaše novinové
články, přestože v poslední době jsem jich moc nezaznamenala.
Obzvláště se mi líbil ten, který jste napsala o slonech. Podle toho,
jak si je představuji, hodně páchnou.*

*Prosím, odepište mi a dejte mi vědět, jestli jsou ošklivě cítit. O tom
jste se v tom svém článku nezmínila a já bych to moc ráda věděla.
V Lenoxově knihovně tu informaci nemůžu najít.*

*Oddaná čtenářka
Slečna Tillie Pembrokeová*

* * *

Je lepší být zbabělec než mrtvola.

Tato věta zněla Tillie Pembrokeové v hlavě k její nelibosti pořád dokola. Dopáleně se ohnala po závoji, který ji šimral na tváři. Dneska se proti ní spiklo snad úplně všechno.

Zbabělec, mrtvola, zbabělec, mrtvola.

„Tillie! Pospěš si, za chvíli odjíždíme!“ zavolala na ni Dorothy Harimanová. Seděla už na koni venku před stájí. Cylinder měla dokonale nasazený a závoj upravený, v týlu se jí zpod klobouku vlnily kaštanově hnědé vlasy. Její klisna v barvě ebenového dřeva se nádherně leskla ve slunečním svitu. Dorothy byla ve všem dokonalá, i v peskování své kamarádky.

Tillie vábila svěží vůně půdy a vlahé zeleně. Tady na Long Islandu nenarušovaly pohled na nebe budovy a špičky kostelních věží. Byl vlhký červnový den a tvořil se opar. Pod klenbou vzrostlých dubů a javorů se jezdci shromažďovali k lovu.

Bude samozřejmě nasedat na koně až jako poslední. Jezdecký úbor jí neseděl, protože svůj vlastní si včera roztrhla a pro dnešek si musela obléct odložený oděv své matky. Těžká vlněná látka ji přímo dusila. Služka jí navíc někam zašantročila oblíbené rukavice z antilopí kůže a sponu na mušelinové vázance měla od posledního pádu z koně trochu zohýbanou.

Jen kousek od ní seděla kočka, která se zabydlela ve stodole, starala se tu o vrh novorozených koťat. Jakmile si všimla, že na ní Tillie prodlévá pohledem, okamžitě popadla jedno kotě do tlamičky a odnášela ho někam stranou, kde bude mít na krmení víc klidu. Jak to, že kočka svým koťatům ostrými zuby neublíží? Jak to, že z ní teče mléko, jen když mají koťata hlad, a necrčí jí pořád z břicha jako voda z konve na zalévání?

Tillie raději zahнала své zvědavé myšlenky. Už jí bylo osmnáct let. Už si nemůže dopřávat luxus dětství, kdy na ni okolí pohlíželo se showivavostí, už nemůže hloubat nad knihami a donekonečna se vyptávat

zahradníka, kuchařky, své sestry i všech služebných, aby získala odpovědi na otázky, které jí neustále víří v hlavě. Ráda by věděla, jestli jí Nellie Blyová, ta slavná novinářka, odepíše na dopis. Ten problém, jestli sloni zapáchají, jí nešel z hlavy. Nejspíš smrdí jako koně.

„Slečno Mathildo, věnujte prosím pozornost koni, a ne kočce.“

„Ano, Rodericku,“ odpověděla Tillie s povzdechem.

Jejímu podkonímu bylo asi tolik let, kolik by bylo jejímu otci, kdyby byl ještě naživu. Roderick měl zuby zbarvené dohněda od tabáku a byl neustále cítit po starém seně a koňském potu. Povzbudivá vůně.

Chystala se nasednout na Queenie, určitým způsobem zlomyslnou plnokrevnou klisnu, která patřila její sestře. Tillie by se ani nesnilo, že si ji bude moct půjčit, ale matka už na koni nejezdila a tady na Long Islandu platila ustájení jen za dva koně. Tilliin kůň musel zůstat ve stáji, protože mu ošetřovali pohmožděnou nohu, což mohla, ale také nemusela být Tilliina vina.

„Měla byste přestat jezdit na koni, slečno Mathildo,“ pokračoval Roderick. „V této sezoně už jste jednou spadla a na cvičné jízdy jste se tu sotva ukázala.“

„To proto, že si Lucy vždycky vytáhne delší sirku. Má nejlepšího koně a nejlepšího učitele,“ procedila Tillie mezi zuby.

Ale Roderick ji dobře slyšel. „Vždyť vás učím obě!“ ohradil se.

Začervenala se. „Ano, a přesto je mnohem lepší.“

„Protože mě *poslouchá*, slečno Mathildo. Místo aby hodinu civěla na mraveniště.“

Nemusel říkat nic dalšího. Tillie už tak byla z jízdy nervózní, a to ještě ani nevyšla na klisnu. Jenže dneska jet prostě musí. Protože je tu Dorothy a Tillie se doslechla nějaké drby. Dorothy se prý vyjádřila, že „i balvan by jezdil líp než Tillie Pembrokeová.“

Ach, jak by si přála, aby tu s ní teď byla Lucy. Lucy byla o tři roky starší a v jezdeckém kabátku vyhlížela, jako by pro něj byla stvořená, tak jako ostatní jezdcí; to Tillie vypadala spíš jako parodie jezdkyňe.

Byla to právě Lucy, kdo se Tillie zastával a chránil ji před hněvem jejich rodiny, když je Tillie ztrapnila na veřejnosti, třeba když se zeptala majordoma Courtlandových, jak funguje jejich nový záchod, který si dovezli z Francie. Před třemi měsíci se pozvracela před paní Astorovou na sestřině zasnubním večíрку, protože si myslela, že když se nacpe obrovskou porcí dortu, dort vsákne šampaňské jako houba. Lucy všem navykládala, že to byla chyba cukráře – že dort upekli podle nevhodného receptu s velkým množstvím třešní namočených do alkoholu. To všechny upokojilo (s výjimkou cukráře, jemuž Lucy našla nové místo a v doporučení onu událost taktně zamlčela). Rok předtím, na večíрку, při kterém byla Tillie uvedena do společnosti, se Tillie vypařila do knihovny, aby si vyhledala původ slova *kopt*, poté co prastrýc použil výraz umouněný od koptu. Pak ji zaujal obrázek kaloně řetízkového a nakonec se plně zabrala do položek začínajících na K. Nebylo to poprvé, co byla zcela pohlcena stránkami *Websterova mezinárodního slovníku*. Lucy opět zasáhla a zmírnila pohoršení tím, že vysvětlila, že její sestra je poněkud skromná a potřebovala čas v ústraní na to, aby se vzpamatovala ze vši pozornosti, kterou jí hosté věnovali.

Lucy, která se pyšnila velkýma hnědýma očima, překrásnými světle zlatými vlasy, které měla ve volných kadeřích sepnuté na temeni hlavy, a labutím krkem, byla dokonalým příkladem ideální ženské krásy. Jako by stála modelem Charlesu Gibsonovi. A k tomu se jí dostalo i dokonalého snoubence, Jamese Cuttera, jehož rodokmen sahal až do Nizozemí sedmnáctého století, podobně jako tomu bylo v případě Pembrokeových. Ve městě, kde si stavěly nevkusná, křiklavá sídla rodiny, jež přišly k penězům teprve nedávno, jako Rockefellerové a Vanderbiltové, a jež nabyly bohatství z ostudných zdrojů, například ze železnice, bude sňatek Lucy Pembrokeové a Jamese Cuttera na dlouhou dobu jedinou událostí svého druhu – a možná že úplně poslední. Bude to, jak si všichni šuškali, největší svatba v New Yorku v novém století.

James se osobně dostavil na hon, ale své budoucí švagrové věnoval jen minimum pozornosti, omezil ji v podstatě jen na letmé zdvořilostní formality. Lucy nebylo dovoleno jet, protože se teprve nedávno zotavila z náporu tyfu. V poslední době často navštěvovala sirotky v nemocnici Foundling Hospital, která se nacházela jen pár ulic od jejich domu na Manhattanu. Laskavá Lucy se odjakživa snažila pomoci lidem, kteří neměli to štěstí, aby byli tak bohatí jako ona.

Tillie jí pak bude o vyjížděce všechno vyprávět, jak báječně hon probíhal. Pováží, že dneska se nenechala ničím rozptýlit.

Roderick jí nastavil ruce a umístil ji do sedla. Zahákla si pravé koleno za fixační roh sedla, usadila druhé koleno pod balanční roh a zasunula levé chodilo do jediného třmenu. Podkoní dotáhl podbřišník, spojnicí bočnic a balanční řemen, ten měl udržet sedlo, aby se nesvěšovalo na levou stranu, která byla více zatížená. Do pravé ruky jí podal bičík.

„Krabici na sendviče máte plnou a je tam taky čtůra s čajem.“

Tillie rozepnula koženou krabici, vytáhla sendvič s plátky sýra a salátem zabalený do plátěného ubrousku a rovnou ho půlku zhltnula.

„Ale ten je na lov, slečno!“

„Ach tak. Promiňte. Mám hlad, když jsem nervózní,“ vysvětlila Tillie a vybraně si otřela ústa kapesníkem. Zbytek sendviče vrátila do krabice.

Pomohlo jí, že se najedla, ale i tak se jí srdce chvělo jako studený kuřecí sulc. Dnes na ni čekalo několik skoků, které vyžadují sebedůvěru. Když Roderick vyváděl Queenie ze stáje, zasypával ji radami:

„Dávejte pozor na králičí nory v severním výběhu. Mějte na paměti, že dáma si musí zachovat chladnou hlavu, až liška vyběhne z úkrytu. Držte se na dohled od psů. A proboha, pokud si nebudete naprosto jistá, že skok zvládnete... *Ne-ská-kej-te*. Je lepší být zbabělec než mrtvola.“

Zbabělec, mrtvola.

Tillie se nadechla tak zhluboka, jak jí to korzet dovoloval, což

bylo asi tolik vzduchu, kolik by se ho vešlo do pouhého šálku. „Jsem připravená.“

Ještě než to dořekla, dala se Queenie do rychlého klusu, chtěla dostihnout skupinku dvanácti jezdců před sebou. Den předtím vytrvale přšelo, z trávníku stoupal teplý, vlhký vzduch, a když se Tillie nadechla, měla jím prosycené plíce. Připadalo jí, že duby a javory kolem stodoly se kroutí a natahují jako drápy k jejich společnosti. Dorothy, která jela s pány, zpomalila koně a společně se zařadily na konec skupiny. Ostatní jezdci v šarlatových jezdeckých sakách zářili v zeleni jako vlčí máky. Tillie se potila v podpaží a dlouhé kalhotky se jí lepily na stehna jako mokrý papír.

„Jdou na pole severně odsud,“ oznámila jí Dorothy.

„Ano.“ Čím míň toho Tillie řekne, tím menší je riziko, že plácne něco nevhodného.

„Moc se těšíme na svatbu tvé sestry. Zbývá už jen měsíc. Vidělas její svatební šaty? Objednala si je z Paříže jako Eleanor Van der Wielová?“ Dorothy se nebezpečně blížila věku, kdy jí hrozil osud staré panny. Kdykoli se mluvilo o svatbě, oči se jí rozšířily lačností. Přestože Dorothyin otec pocházel z prosté rodiny a přišel k penězům v lodní dopravě, Tillie ji měla ráda. Dorothy se přátelila s Tillie, stejně jako s Lucy, zatímco většina ostatních lidí Tillie prostě ignorovala.

„Já... Já nevím.“ Tillie se pracně snažila upravit si sukni, aby se jí neshrnovala do klína. „Jsou ušité z hedvábí. A krajky.“ Mohla by přednášet o vyhynutí korouna bezzubého v roce 1768, ale o krajkách nevěděla zholá nic.

„To jistě, ale z jakého druhu hedvábí? A z jaké krajky?“

„Ehm... Opoždujeme se,“ vyhnula se Tillie odpovědi. Kopla levou botou Queenie do boku a píchla zvíře bičíkem vpravo do slabin. Queenie se po té pobídce dala do trysku.

„Ne! Prrr! Prrr! Queenie, zpomal!“ vykřikovala Tillie, když rychle mījela dva, pak tři, potom pět jezdců. Ti už zpomalovali a řadili se za

sebe, aby postupně přeskočili kamennou zídku na další pole. Tillie zatáhla silněji za otěže, a přitom se jí natrhly rukavice na konečcích prstů. Z pravé ruky jí vypadl bičík. Když teď Queenie cítila tlak jen na levé straně sedla, stočila se náhle doprava, předjela všechny jezdce ve skupině a řítila se ke kamenné překážce.

„Stůj!“ křičela Tillie. James, který jel za ní, na ni volal, aby zpomalila, slyšela i vyděšené hlasy ostatních jezdců. Ale Queenie ještě zrychlila.

Před nimi stála stará, neudržovaná kamenná ohrada. Nebyl čas se stočit. Kůň skočil, ale Tillie mu zapoměla povolit otěže a pevně je držela. Zmatená Queenie skočila příliš nízko. Přední kopyta se jí zabořila do prohlubně v zemi, kterou neviděla přes ostružiní. Tillie vyletěla ze sedla.

Byl to nádherný, nadpřirozený pocit. Uvědomila si, že se odpoutala od koně, a měla dojem, jako by ji země na okamžik uvolnila ze své věčné přitažlivosti.

Tillie se vznesla – a vyděsila se.

Na zem dopadla nejdřív levým ramenem. Ozvalo se slyšitelné křupnutí a projela jí tak silná bolest, že se jí před očima udělalo bílo. Pak pevně zařala čelist, když narazila spánkem na tlustou větev.

Čekala, až se svět přestane točit a ustanou barevné mžitky a bolest, ale to se nestalo. Dlouhá sukň se jí zachytila za Queeniino sedlo a kůň ji táhl jako panenku z hadrů dalších dobře pět metrů. Slyšela pronikavé výkřiky – „Milostivý bože!“ – „Slečno Mathildo!“ – „Popadni ty otěže, Jamesi!“ –, až se sukň konečně uvolnila. Jako rozmazaná šmouha míhající se koňských nohou odběhla Queenie pryč, patrně pohoršená, nejspíš zpět do stáje ke svému podkonímu. Svět sebou milostivě přestal házet a mlátit do Tillie jako boxer.

Zvonilo jí v uších, ale neznělo to jako zvony, spíš jako syčení starých pouličních plynových lamp. Bolest jí vystřelovala do každičké části těla – do hlavy, zápěstí, do zad. Ale bolest v klíční kosti přehlušila

všechno ostatní. Tillie dosud netušila, že jí ta kost může skřípat až v hlavě.

Matně slyšela, jak poblíž šustí listí pod něčími botami, koně funěli a odfrkovali své pohrdavé komentáře.

„Tillie! Drahá Tillie! Můžeš mluvit?“ To na ni promluvila otřeseným hlasem Dorothy.

Tillie cítila, že se její tváře dotýká ruka v rukavici. Otevřela jedno oko a spatřila nejprve Dorothyinu sukni, pak ruku a několik tváří, jež na ni s úzkostí hleděly. James ji opatrně zvedal, pomáhal mu Alistair Sutton a jeho méně pohledný bratr, ten, jehož obličej jí připomínal krocana.

„Můžete hýbat rukama a nohama?“ staral se James. Zdálo se, že je dopálený.

Bolest po prvním vzepětí ještě zesílila a byla teď téměř nesnesitelná. Tillie se zkusila pohnout a vykřikla.

„Nemůžu hýbat levou rukou,“ zasténala a zalapala po dechu.

Muži podrážděně odfrkli. „Nenamáhejte se. Odvezeme vás domů,“ navrhl James. Na ostře řezané tváři se mu perlil pot, což znamenalo, že situace musela být horší, než si uvědomovala. Cutterovi se přece ve společnosti nepotí, to nakazovala společenská pravidla. „Vaše sestra se na mě bude hrozně zlobit za to, že jsem na vás nedohlédl, Mathildo.“

Tillie, chtěla mu říct. Říkejte mi Tillie. Ani za normálních okolností nenacházela odvahu se domáhat, aby ji oslovoval jménem, které měla radši.

Jejího zraněného ramena se dotkla něčí ruka a zlomené části klíční kosti o sebe zavržaly. Vykřikla bolestí.

„Dojděte pro laudanum,“ naléhala Dorothy na podkoního. Zatímco jí pánové odnášeli, dámy jely na koni napřed. Kdyby jí tak uvolnili korzet! Snadněji by se jí dýchalo. Opakovaně ztrácela vědomí, nabývala ho jen, když jí někdo neopatrně strčil do ramene a krutá bolest ji probrala do dalšího utrpení.

Vysadili ji do kočáru. Dorothy a její věčně přítomná společnice Hazel Dreyerová se jí usadily po boku. Někdo přiložil Tillie ke rtům vinnou sklenku.

„To je laudanum,“ vysvětlil Roderick, když zahlédl Dorothyin távavý pohled. „Tinktura z opia. Dost na to, aby snesla cestu domů.“ Tillie vypila sklenici do dna, dostala náhle žízeň. Tekutina byla hořká a dráždila ji ke kašli. Naštěstí ujeli sotva půl kilometru, a bolest v rameni trochu polevila, cítila se také ospalá. Dorothy a Hazel si o ni dělaly starosti, dokud na ni nepadla dřímota přerušovaná pocitem na zvracení.

V jednu chvíli slyšela ve snu – nebo to byla zrovna vzhůru? – Dorothy, jak popuzeně vydechla nosem a zašeptala: „Ona je vážně totální pohroma. Tohle ji určitě připraví o společenské události na celý měsíc.“

Tillie zamumlala: „Pohroma.“ Ráda by věděla, jaký je původ toho slova. Mělo snad něco společného s bouří? Možná existuje i pobleska. „Po... bleska,“ zamumlala.

„Potřebuje víc laudana,“ reagovala Dorothy a dala jí znovu napít vína s léčivou tinkturou. Tillie si vzpomněla, že ji Lucy nabádala, aby říkala, co si myslí. Byl téměř konec století. Dáma smí v určitých situacích projevit svůj názor. Existovaly ženy lékařky, ženy novinářky. Dokonce i v jejich společnosti mohla mít žena silný hlas. Jen se podívejte na paní Astorovou.

„Chtěla bych něccco říct,“ ozvala se Tillie. Slepě mrkala a pokusila se posadit. Cukla sebou, neboť jí tělem projela palčivá bolest. „Chci udělat... prrro... prohlášení.“

„Jaké prohlášení, Tillie, drahoušku?“ Dorothy se k ní naklonila blíž, patrně doufala, že se dozví nějaký skandální drb nebo stížnost na její zcela dokonalou sestru, jejímž osudem, jak už to tak vypadalo, bylo mít dokonalé manželství, svatozář a pohybovat se v nejlepších salonech nadcházejícího desetiletí.

„Měla jsem... si vybrat zbabělost,“ zasténala Tillie. Pak vyzvracela před chvílí snědený sendvič Dorothy do klína a ztratila vědomí.

* * *

Vzbudila se bolestí.

Levou ruku měla Tillie připoutanou k hrudníku. Byla přikrytá nadýchanými přikrývkami, které jí bránily v pohybu, a bylo jí horko k nesnesení. Ústa měla sušší než spálený toust a v nich příšernou pachut – připomínalo jí to smradlavou stoku na ulici Canal Street. Zaslechla, jak si někde poblíž šeptají ženské hlasy. Lucy jí byla vždycky po boku. Když dostala spalničky a plané neštovice, když ji zachvátila horečka a chřipka – Lucy byla při ní. Četla jí ze slovníku, aby ji utěšila. Matka ani služebné se vůbec neobtěžovaly přijít, když se v nemoci snažila někoho přivolat zvonečkem u postele. Vždycky si přála, aby s ní byla její sestra.

„Lucy,“ zamumlala.

„Můžu vám něco donést, slečno Tillie?“

To nebyl Lucyin hlas. To nebyla Lucyina slova. Tillie otevřela oči, stálo jí to hodně úsilí. Ospalky jí slepily víčka. Viděla rozmazaně, ale vedle postele rozeznala postavu s oranžovými vlasy. Skláněla se nad ní.

„To jsem já, slečno Tillie. Jsem vaše Ada.“

Její služka. Ta se o ni sice postará, zajistí jí pohodlí, ale není to její sestra. Ada jí urovnávala prostěradla a přikrývky, ústa pod nosíkem jak bambulka roztažená do úsměvu.

„Kde je Lucy?“

„Teď se nestarejte o sestru. Máte bolesti? Sednete si a sníte trochu ovesné kaše? Nebo toust? Mám pro vás taky trochu hovězího bujonu, kdybyste na něj měla chuť. Doktor říká, že musíte něco sníst.“ Ada poodešla ke stolku v nohách postele se čtyřmi sloupky. Stálo na něm

několik hnědých lahviček a broušené skleničky, mísa, džbán s lavorem – taková ta staromódní souprava, kterou už teď nepoužívali, když měli doopravdickou koupelnu – a stoh měkkých bílých ručníků. Byl na něm i malý podnos s toustem, šálkem bujonu a miskou ovesné kaše se smetanou. Ada vzala sklenici, nasypala do ní polévkovou lžící cukru a přidala do ní několik kapek hnědé tekutiny. Nabíraný čepec měla neposkvrněný, zástěru dokonale vyžehlenou a mile se na Tillie usmívala. Ale ruka, ve které držela lék, se jí třásla. Hnědá tekutina se na konci kapátka chvěla, jedna kapka ukápla na ubrousek pod skleničkou a vsákla do něj jako mokré bláto do čisté spodničky.

„Kde je Lucy?“ opakovala Tillie.

„Vypijte to a já vám pak přivedu maminku. Ale předtím se mnou půjdete do koupelny a umyjete se a upravíte.“

„Ale Lucy...“

„To vám řekne maminka, kde je Lucy,“ trvala na svém Ada.

Bolest se už nedala snést, tak se Tillie podřídila. Vypila doušek, byl hořký, cukr nepřekryl chuť opia. Pak ji Ada dovedla do místnosti hned vedle jejího pokoje, kde si ulevila a nechala služku, aby jí omyla nateklá víčka a opláchla obličej. Teprve když byla Tillie zpátky v posteli a měla v žaludku půlku toustu, zašla Ada pro matku.

Když se matka dostavila, Tillie už byla vlivem léku jako mátoha. Victoria Pembrokeová vstoupila, zarazila se a povzddechla si. Vypadala zklamaná, že je Tillie vzhůru. Matka měla na šedivějících vlasech nasazený čepec, zdobený jemnou pařížskou krajkou, a zpod kadeří Tillie probodával pohled tmavomodrých očí. Otec měl oči temně hnědé, skoro černé, což možná zdědil po svých, jak šla fáma, čínských předcích. Nyní již byl víc než deset let mrtvý, a tak se Tillie domnívala, že se už nikdy nedozví, jestli je na těch zvěstech něco pravdy – matka okamžitě měnila téma, kdykoli se na to Tillie zeptala. A Tillie by daleko radši požádala lva, aby přestal požírat zdechlou gazelu, než by položila otázku o otcově původu babičce.

„Jsi vzhůru.“ Matka se nad ní sklonila, s úsměvem ji políbila na tvář a uchopila ji za ruku bez obvazu.

Tillie ucukla prsty. Matka nikdy nedávala najevo své city. Nikoho neobjímala, nelíbala, nikomu netiskla ruku v rukavicích ani bez nich. Porušení této zásady vyvolalo v Tillie poplach.

„Co se děje, maminko?“ chtěla vědět. Léč jí zatemnil mysl. „A kde je Lucy?“

Matka si přiložila kapesník k ústům a odvrátila se, nebyla schopná se na svou druhorozenou dceru podívat.

„Lucy... Lucy se ztratila.“

DRUHÁ KAPITOLA

*I kdyby vyvázla bez pohromy, strašné zážitky by určitě neušetřily
její srdce; později by mohla trpět — ve dne by ji trápily nervy,
ve spaní zlé sny.*

VAN HELSING

„Ztratila se?“ divila se Tillie. Ruce na přikrývce se jí třásly. „Jak to myslíš?“

Matka se nadechla. „Odešla s Betty – no... nikdy jsem tu služku neměla ráda – do ordinace doktora Erikksona. To je konečně dobrý lékař!“ Tilliina matka pořád sháněla lepšího a lepšího doktora, a hlavně takového, jenž by členy její rodiny přijal a vyšetřil okamžitě, jakmile ho bylo potřeba. Jiní lékaři byli neustále pryč, u porodu – to je přece naprosto nepříhodné! – nebo na návštěvě u dalších pacientů ze své bohaté klientely. Doktor Erikkson si zařídil ordinaci a neopouštěl ji. „Betty říkala, že Lucy si pak chtěla zajít na hodinku do muzea u parku. A Betty ji nechala jít! Bez doprovodu! Hned jsem věděla, že ta ženská bude dělat jen samé problémy. Ada si myslí, že ji onehdy viděla ukrást celou bednu potravin ze spižírny.“

„Že kradla? Poslední Lucyina služka byla propuštěná za to, že ukradla ze šatníku ložní prádlo.“ Poklepala si prsty na rty a přemýšlela. „Vím, proč Lucy chtěla jít do toho muzea. Podívat se na obraz Johanky z Arku.“

„Opravdu?“ svažila matka čelo.

„Líbí se jí ze všech nejvíc. Ten od Julese... B něco nebo tak nějak. Je to Francouz.“ Od té doby, co muzeum tu olejomalbu v minulém roce koupilo, ji Lucy viděla snad desetkrát. Jednou tam dokonce zatáhla i Tillie, ale tu obrazy nudily, připadaly jí nezajímavé. Obrazy nevy-světlují, jak svět funguje.

„Nuže,“ pokračovala matka. „Lucy se od té doby nevrátila domů.“

„Jela tam kočárem?“

„Ne. Chtěla se projít, a protože se už cítila mnohem lépe, dovolila jsem jí to. A měla s ní být Betty.“

„Je to dost daleko.“ Tillie si představila, jak jde její sestra po Páté avenue celou cestu do muzea sama pěšky. „Kde je teď Betty?“

„Propuštěná, samozřejmě. Do tohohle domu už nevkročí.“

Tillie se odmlčela. Betty byla milá služka a byla Lucy hodně oddaná. Ale krádež je krádež a to, že se patřičně nepostarala o svou paní, bylo neodpustitelné. „Kdy se to stalo?“

„Před dvěma dny, kolem jedenácté dopoledne. Zhruba ve stejnou dobu jako tvá nehoda.“

„Dva dny!“ Tillie se posadila zpříma, ale při náhlém pohybu za-sténala bolestí. „Proč mi to nikdo neřekl? Co jste udělali? Kdo ji hledá?“

„Nemluv tak nahlas!“ sykla matka. „Ať ti není ještě hůř. Nechtěli jsme ti to vůbec říct.“

„Ale já to nechápu. Kde může být?“

„Řekla jsem, uklidni se!“ vyštěkla matka. „Už nejsi dítě. Jednoduše nemůžeš zvyšovat hlas na sebemenší popud.“

Tillie upadla do své obvyklé mlčenlivosti. Proč není matka hys-terická? Její dcera – ještě k tomu její nejmilejší dcera – se dva dny pohřešuje. Ale matka se jen předklonila a uhladily varhánky, které se vytvořily na krajkovém přehozu přes postel. Všichni prostě jen uhlazují vlny, které Tillie rozvíří.

„James přiznal, že den předtím, než zmizela, se pohádali,“

vysvětlovala matka, teď už klidněji. „Svatba se blíží a Lucy má hodně pocuchané nervy. Nejspíš je u některé své přítelkyně a brzo se vrátí.“

„Ale...“ nakousla Tillie medovým hlasem. „Měli bychom ji hledat. Můžeme promluvit s jinými rodinami a zjistit, jestli...“

„Už jsme se trochu poptali.“

„V tom případě... bychom se možná... mohli zeptat víc lidí...“

„Ach, Mathildo! Nebuď směšná. Nebudeme hlásat do celého světa, že je pryč. Poslední, co potřebujeme, jsou klevety těsně před svatbou. Všechny nevěsty jsou hloupé a neklidné. Lucy se brzo vrátí. Možná dokonce už dnes večer.“

Vešla Ada, a když spatřila, jak napjatě se Tillie tváří, na pihaté tváři se objevil poplach. Šla rovnou k lahvičce s lékem.

„Slečno Tillie, hned dostanete kapky.“

„Nechutnají mi,“ postěžovala si Tillie. „Je mi po nich špatně od žaludku, jako bych byla znovu na *Campanii*.“ Její jediná cesta přes Atlantik ji málem zabila, celou dobu trpěla mořskou nemocí, která nepolevovala. Laudanum v ní vyvolávalo úplně stejný pocit na zvracení – jako by se jí žaludek ustavičně houpal.

„Má své špatné dny,“ poznamenala Ada. „Nejde jen o zlomenou kost, víte.“ Vrhla na matku vědoucí pohled a Tillie poprvé od té doby, co se probrala, došlo, že se jí břicho svírá bolestivou křečí. Pod noční košilí měla naskládané vrstvy mušelínu. Ach jo. Mlhavě si vzpomínala, že když jí Ada pomáhala, zjistila, že dostala měsíčky.

Matka si povzdechla: „Ach tak.“

Tillie nic neřekla, jen se dívala k oknu.

„Vypijte to. A spěte, slečno,“ naléhala Ada. Tillie bylo jasné, že pro služku je snazší být k ruce své paní, když ta skoro celý den prospí. Když jí Ada přistrčila nápoj, Tillie nedokázala odmítnout. Bolest se nevyhnutelně vrátila a stupňovala se. Navíc se trápila kvůli Lucy – kvůli tomu, že tu není. A tak vypila sklenici do dna.

Matka se sbírala k odchodu. „Nedělej si kvůli Lucy starosti. Vrátí se. Stejně jako...“

Tillie se na matku zahleděla plná očekávání, ale ta větu nedokončila, odešla a zanechala Tillie na pochybách, jestli matka také na tři dny utekla, než se vdala za tatínka. Maminka jednou řekla: „Srdce ženy je plné tajemství.“ Ale svou poznámku odmítla rozvést.

Dveře se zavřely. Tillie se utěšovala, že být nemocná má jednu výhodu, že totiž nebude trávit tolik času s matkou a babičkou. Nebudou ji hubovat, jak mizerně jezdí na koni, jak byl její pád trapný, že má slabé zdraví. Lék se jí rozléval v břiše, pronikal do krevního oběhu a otupil otravný pocit, že Tillie je ve srovnání s Lucy jen osina v zadku. Než uplynulo pět minut, zase usnula.

* * *

Když se Tillie konečně probudila ze svého opiem navozeného spánku, měla mozek rozměklý jako den starý rozinkový pudink a močový měchýř plný k prasknutí. Svědila ji kůže, ústa měla suchá a vlasy ohavně rozčuchané. Bolest klíční kosti byla dosud ostrá a dost hrozná, ale bolelo ji celé tělo.

Otevřela oči a spatřila Adu rozkládat denní šaty z modrého popelínu. Vlasy měla ještě zrzavější než obvykle.

„No tak, slečno. Probudte se, musíte aspoň trochu sníst. Za chvíli jedete na prohlídku k doktorovi Erikksonovi.“

„Nemůže pro jednou přijít on sem?“ Tillie se pokusila protáhnout si ztuhlé končetiny a ty se jí odvděčily bolestí, jako když jí meč projede ramenem. Zasténala.

„Víte přece, že má nemocné dítě, které musí být neustále pod dohledem. Mám k němu s vámi zajet.“

Když jí Ada pomáhala do šatů, Tillie se vrátila pamět: „Lucy! Už je zpátky?“

V místnosti se rozhostilo sklíčené ticho.

„Měla bych si promluvit s matkou, než pojedeme.“

„Vaše matka i babička jsou dneska mimo domov. Vrátí se až k večeři.“

Doufala, že se vydaly hledat Lucy. V Tillie narůstala panika, ale na tu bude dost času, až si bude moct promluvit s matkou a babičkou. Vykoupat se a obléknout s levou rukou v závěsu bylo nesmírně bolestivé. Měla suché oči, až ji pálily, celé tělo ji bolelo a jediné, co chtěla, bylo vrátit se do postele a usnout.

Když sestupovala po schodišti obloženém dubovým dřevem, uvědomila si, že postrádá živý ruch svého domova, dům na Madison Avenue byl nezvykle tichý. Obvykle se zde střídali lidé, kteří jim předváděli svatební kytice, nebo návštěvníci diskutující o tématech, která matčiny přátele zajímala nejvíc – poslední móda z Paříže, kdo si postavil nový dům v Newportu nebo kdo na přelomu století nejspíš přijde o majetek. Nepřítomnost Lucy – najednou postrádala její rychlé kroky, živé brebentění – zela před Tillie jako hluboká propast. Ada jí přiměla vypít hrnek čaje a sníst trojúhelníček toustu, který jí poslala kuchařka, a teď šly do kočáru čekajícího u obrubníku.

Cesta k doktoru Erikssonovi byla krátká. Sídli v polovině skromného městského domu z vápence na Padesáté deváté ulici, v bloku, kde se nacházel obchod se střížním zbožím bratří Bloomingdaleů, a byl vměstnán mezi dva mnohem větší domy. Tillie si sotva všimla kočárů, které jezdily po hlavní třídě, nebo chodců, již se procházeli s holemi a deštníky. Obezřetně vystoupila z kočáru, a když klepali na doktorovy dveře, opírala se ztěžka o Adu. Tillie tu ještě nikdy nebyla. Všichni jejich předchozí lékaři chodili za pacienty domů.

Otevřela jim služebná v jednoduché černé uniformě, nepoddajně sedé vlasy měla v týlu stočené.

„Tohle je slečna Mathilda Pembrokeová, přijela na prohlídku k lékařovi,“ informovala ji Ada.

„Zajisté,“ odvětila žena a usmála se. Otevřela víc dveře a uváděla je

do malého, tlumeně osvětleného foyer. „Manžel za vámi přijde za pár minut. Prosím, sedněte si do vyšetřovací místnosti, je po vaší levici. Můžu vám nabídnout čaj nebo vodu?“

Tillie a Ada si vyměnily pohledy; obě se domnívaly, že malá kulatá paní, oblečená od krku až na zem v černých vlněných šatech, je služebná, nikoli manželka. Paní Erikssonová se opět radostně usmála, až se jí v koutcích očí vytvořily vrásky. Uvedla je do místnosti s velkým křeslem a krbem, před nímž stál mosazný koš na žhavé uhlí. Po každé straně byly police s knihami. Paní Erikssonová roznítla pohrabáčem oheň – jediný zdroj světla v místnosti, protože závěsy na oknech byly zatažené. „Kdybyste něco potřebovaly, vrátím se. Musím se podívat na svého chlapce,“ vysvětlila a zavřela za sebou dveře.

Tillie byla za oheň vděčná; přestože byl teplý den, třásla se zimou. Přešla blíž k jedné z polic a prohlížela si tituly knih.

Pojednání o léčivých pijavicích

Chirurgický průzkum obličje a krku

Názorný příklad syfilitických onemocnění

Natáhla se pro knihu o pijavicích, rozmyslela si to (Lucy by ji napomenula) a přešla k lenošce. Dveře se otevřely a vešel doktor Eriksson. Byl to výjimečně vysoký a hubený muž s vlasy barvy pšenice prokvetlými stříbrem. Měl světlé oči, které vypadaly, jako by je někdo propíchl jehlicí do klobouku a vytekla z nich veškerá barva. Prohlížel si třesoucí se Tillie a závěs na ruce, pak přikývl.

„Slečno Mathildo, dobrý den. Podívám se teď na tu zlomeninu.“

Zjevně byl skoupý na slovo. Když doktor Eriksson prohmatával zlomenou kost z obou stran a Tillie se snažila nekřičet bolestí, Ada postávala vedle nich. Lékař vyšetřil nadloktí a krk, stáhl jí oční víčka a podíval se jí do krku a na zuby. Jestlipak takhle vyšetřil i Lucy, než zmizela? Jestlipak se už z nákazy tyfem zcela uzdravila? Doktor se zatvářil vážně a Tillie přešla řeč.

Nakonec jí dlouze měřil tep. Tillie na něj občas potajmu mrkla.

Obočí jako by mu trčelo kolmo z obličejce a neleželo ploše na kůži. Připomínalo jí rostlinky na cestičkách u nich na zahradě. Vyhledala si je v knihách o botanice. Byla to mateřídouška úzkolistá.

„Hodně odpočívat a chodit jen po domě. Nesmí se namáhat,“ nakázal a vrhl na Adu vážný pohled. „Opium, osm kapek, každé čtyři hodiny proti bolesti. Nějaký druh opiové tinktury je k dostání v každém obchodu, tak se ujistěte, že je ten roztok desetiprocentní. Ten ode mě je bezpečný a vždycky vynikající kvality. Kdyby trpěla bolestmi, svaly by se stahovaly křečí a kost by se nezhojila ve správné poloze. Když to bude nutné, tak ji na lék vzbudte.“

„Děkuju vám, doktore. Paní Pembrokeová požaduje písemný recept, jestli je to možné. Výslovně si ho vyžádala, jako by se obávala, že jí řeknu nesprávné dávkování.“

„Jistě. Hned se vrátím.“

Doktor Erikson odešel, Ada odsunula závěsy a podívala se z okna. „Bože, má tu takovou tmou. Venku vykládají velký vůz a náš kočí musel odjet. Poodjel kus podél bloku. Půjdu mu říct, že už jsme tu skončily.“

Když odešla, Tillie vstala, aby prozkoumala mosazné ohřívadlo, nádobu na žhavé uhlíky u krbu. Měla tvar široké mísy na čtyřech nohách, s dlouhou rukojetí, aby se dala umístit přímo nad oheň. Byla zdobená rytými ornamenty a květinami – zbytečně krásnými, když se vzalo v úvahu, že předmět byl vyroben k tomu, aby ohříval lidská stvoření. Uvnitř ležela tři kauterizační železa. Uchopila jedno po druhém za dřevěnou rukojeť a zkoumala je. Jedno mělo tvar jako piky na kartách, druhé bylo zahrocené a poslední mělo ostří připomínající malou sekýrku. Zvedla to s ostrým hrotem a všimla si, že má na špičce zuhelnatělou látku.

„Zajímalo by mě, jestli to je pozůstatek z hnisavé infekce prstu pana Carnegieho,“ řekla si pro sebe.

„Nejspíš ano.“

Tillie upustila železo, a to s rachotem spadlo do břidlicového

ohniště. Otočila se a málem ztratila rovnováhu, protože paži měla ještě pořád připoutanou k hrudníku.

Ve dveřích stál mladý muž, přes ramena měl přehozenou deku z šedé vlny. Byl téměř tak hubený jako Tillie. Na hlavě měl změt ka-deří pískové barvy – tutéž barvu musely mít i vlasy doktora Erikks-ona, než zešedly. Měl také bledé modré oči (ale zbylo v nich přece jen ještě trochu barvy) a pod nimi hnědočervené kruhy. Lícni kosti měl ostré a hranaté.

„Promiňte, že jsem vás vyděsil.“ Hlas měl nečekaně hluboký a pronikavý.

Tillie rychle zvedla železo a vložila ho zpátky do ohřívadla. Začervenala se, že byla přistížená, jak se těch předmětů dotýká.

„Já jsem Tom. Syn doktora Erikksona,“ představil se muž.

„Ach! Myslela jsem, že jste malý chlapec, ne dospělý muž.“ Vychrlila ta slova, než jí došlo, jak jsou hrubá.

„Matka si to myslí taky. Ale prvního září mi bude dvacet.“

„Já jsem se také narodila prvního září!“ zvolala Tillie a usmála se.

„No ne! Tak to je, jako bychom se už v podstatě znali.“ Opřel se o dveře. Překříženýma rukama držel na hrudi velkou knihu. „Promiňte, že jsem vás vyrušil. Zaslechl jsem, jak se zavírají dveře, a myslel jsem, že už tu nikdo není. Přišel jsem vrátit tuhle knihu.“

Tillie se zadíval směrem, kam nachýlil bradu. V řadě knih tam byla mezera. „Můžu vám podat další?“

„Děkuju vám. Ale jste zraněná – nechci vás obtěžovat.“

„Dokážu zvednout knihu jednou rukou,“ ohradila se, ale usmála se. Přistoupila o krok k chlapci. Měl rozpustilá ústa. Kdyby se víc krmil a nebyl tak nemocný, byl by docela hezký. Zapýřila se ještě víc.

„No tak jo. Nate.“ Podal svůj svazek Tillie. „Doufám, že to nebude vaše smrt.“

„*O odstraňování tumorů benigních i rakovinných.* To musí být zajímavá zápleтка! Jaké to asi je, odstraňovat tumor? To bych ráda věděla.

Slyšela jsem, že tam můžou být kalcifikace. Že je to jako řezat do kuličky z popcornu. Nebo spíš jako loupat brambor? Krájet mrkev?“

„Hlavně je to dost nudné,“ konstatoval a tiše se zasmál. „Dal bych přednost něčemu víc vzrušujícímu, ale běda. Otec chce, abych studoval na doktora, kdykoli mi to má bolavá hlava dovolí.“

„Možná že právě z toho vás ta hlava tolik bolí.“ Tillie vrátila knihu zpátky na místo a vytáhla jinou. „Nate. *Puchýře a co je způsobuje: učebnice pro začátečníky*. Ach.“ Poklepala na knihu. „To se tam určitě píše i o medikamentech s *Lytta vesicatoria*. Minulé léto jsem si o tom hodně přečetla.“

Tom ji pozoroval bezvýrazným pohledem.

„Španělské mušky?“ napověděla mu.

Zamrkal a svrástil čelo.

„Puchýřníci lékářští, brouci, co jejich tekutina způsobuje puchýře?“

„Dobrý bože, to je to, co mi otec dává na záda?“ divil se Tom. Jeho obličej nabyl nažloutlého odstínu.

„Nejspíš,“ řekla Tillie. Tom se jí líbil. Nezdálo se, že ji soudí jako mnozí jiní, ani na ni nehleděl jako jiní mladí mužové, kteří zvažovali její manželský a společenský přínos a odhadovali její plodnost, podobně jako by hodnotili svini. S podobnými myšlenkami se nemohla svěřovat Dorothy. O těchto tématech mohla mluvit jen s Lucy. A ta se pohřešuje.

Náhle na ni padla bolestivá osamělost – a znovu si začala dělat o sestru starost. Možná že až se vrátí domů, maminka a babička o ní budou mít zprávy. „Jsem Mathilda Pembrokeová. Mathilda Cora Flint Pembrokeová, kdybych chtěla být více formální. Ale nejradši mám, když mě oslovují Tillie.“

„Thomas, ale jak jsem už říkal, mám radši jméno Tom. Ach, vy jste Pembrokeová? Už jste našli vaši sestru?“

Tillie spadla brada a překvapením otevřela pusou: „Jak víte...?“

„Přišla sem policie, vyptávali se otce, mě i matky.“ Zavrtěl hlavou. „Je to smutné.“

Tillie na něj vrhla ostrý pohled: „Ještě to není smutné.“

„Samozřejmě! Jen jsem chtěl říct..., že musíte mít strach.“ Zrudl. „Nemám praxi, co se týče konverzace. Omlouvám se. Víte, ten den, kdy zmizela, jsem ji viděl.“

„Vážně? Jak se chovala? Byla nervózní?“ vyptávala se Tillie.

„Nechovala se jako obvykle, jestli se ptáte na tohle. Oni vám to neřekli?“

Tillie se zrovna chtěla zeptat, co tím myslí, když se otevřely přední dveře a do místnosti vtrhly Ada a paní Erikssonová, s rozšířenými očima a rozčilenými výkřiky.

„Tome! Proč nejsi ve svém pokoji?“ chtěla vědět paní Erikssonová. „Promiňte, slečno Mathildo. Neměl by se zdržovat v blízkosti cizích lidí – má velmi křehké zdraví.“

„Ale matko. Těch pár kroků pro knihu ujdou.“ Mrkl na Tillie. „Matka mě bude vykrmovat ovesnou kaší, ještě až mi bude devadesát, pokud to dovolím. Měla by sis dát pokoj, matko, pořád se starat o dva mužské, celý život skáčeš jen kolem nich.“

Paní Erikssonová ho láskyplně vystrčila ze dveří. „Pohni sebou. Nechala jsem ti na stolku čaj. Dala jsem ti do něj víc cukru.“

Tillie zase otevřela ústa, že se zeptá, co myslel tím, co říkal o Lucy, ale zůstala zticha. Byla Lucy během návštěvy tady rozrušená? Po příchodu Ady a paní Erikssonové se raději zase chovala pokorně.

„Pojďte, slečno.“ Ada ji zabalila do šálu a nasměrovala ji k východu. Kočár už tam stál, jen kočí ještě neseděl na kozlíku. „Uvědomujete si,“ zeptala se Ada tiše, „jak moc se bude vaše matka zlobit, když vás okamžitě nepřivedu domů? Potom, co se stalo vaší sestře?“

„Uvědomuju. Jistě, Ado. Ráda bych položila doktorovi ještě jednu otázku. O Lucy.“

„Jémine, neexistuje otázka, na kterou by se už nezeptala vaše babička. Víte, jaká je.“

To byla pravda. Babička Josephine by vyslýchala i mouchy, kdyby

zjistila, že na stole chybí jediný drobeček. Ada jí začala pomáhat do kočáru. Pár kroků od nich mávl vysoký chlapec, ne o moc starší než Tillie, na kolemjdoucího.

„Noviny! Kupte si *World*, jen za centák! Kupte si noviny! Stávka tramvají v Brooklynu, den druhý! Požáry na Dvacáté druhé ulici! Upír útočí na Manhattanu, zabil dámu nedaleko muzea!“

Tillie vyvstala na pažích husí kůže. Zarazila se ve dveřích kočáru. Vyschlo jí v ústech.

Lucy se vypravila do muzea.

„Ado. Doneste mi noviny od toho kamelota.“

„Ne, slečno! Píší tam jen samé špatné zprávy – to není dobré pro vaše nervy. Musíme hned vyrazit domů.“

Kluk si všiml jejího zájmu, rozzářil se mu obličej a s ještě větší vervou mávl novinami směrem k nim. „Jen jeden cent a dozvíte se o tom chlapovi, co ho zajali v Amazonii!“

„Ne ne, to ne,“ řekla Tillie. „Co jste to říkal o té dámě? Poblíž muzea?“

„Můžu si říkat, co chci, ale jestli chcete slyšet víc, musíte si koupit ty noviny,“ ušklíbl se. Na to, že byl pouliční krysa, měl pozoruhodně hezké zuby. „Že jste to vy, máte je za půl centu a dám vám k nim pusu.“

Ada se pohoršeně ošila a pokusila se postavit před svou svěřenkyni. Tillie měla ustoupit a pustit Adu před sebe, ale naopak udělala krok kupředu.

„Nechte toho. Nechci žádnou pusou. Potřebuju ty noviny. Nate.“ Postrčila Adu, která vytáhla z hedvábné kabelky cent. Chlapec měl velké hnědé oči s hustými řasami, Tillie se zastyděla, její ve srovnání s nimi nestály za nic. Zpod klobouku mu čouhaly vlnité hnědé vlasy, které v jejích očích připomínaly polevu na dortu z tmavé čokolády. Strčil cent do kapsy a podal jí noviny.

Tillie mu je vyrvala z ruky a rychle projela titulní stránku. „Kde to je? Kde?“

Kluk se přišoural blíž: „Tady.“ Vzal si od ní noviny, opatrně obrátil stránku a přehnul ji. Ruce měl příliš velké ke své postavě, jako by zbytek těla zapomněl při růstu s rukama držet krok. Ale oblečení měl čisté, ne ošuntělé jako většina kamelotů. Vypadalo to, že spí v posteli, a ne na ulici. „Pozor, nechci, abyste si ušpinila ty hezké šaty od tiskařské černě. Tady.“ Vrátil jí noviny a ukázal na článek na druhé stránce. Tillie dychtivě přečetla titulek natištěným drobným písmem.

ŽENA NALEZENA MRTVÁ VE STÍNU METROPOLITNÍHO MUZEA UMĚNÍ

Na jejím krku objeveny vpichy jako upíří kousnutí.

U těla nalezena prázdná lahev od absintu.

Totožnost oběti neznámá.

10. června 1899 – Včera, nedaleko Páté avenue a Osmdesáté první ulice, poblíž jižní zdi Metropolitního muzea umění, našla policie tělo mladé ženy. Na krku oběti byla objevena drobná bodová zranění a existuje předpoklad, že důvodem smrti byla naprostá ztráta krve. Zdá se, že zemřela dvanáct hodin předtím, než ji našli.

Identita oběti je dosud neznámá, ale policie pátrá po informacích o pohřešované ženě ve věku dvacet až dvacet pět let, světlé vlasy, štíhlé postavy, přibližně sto šedesát pět centimetrů vysoké, naposledy viděná ve fialových hedvábných šatech. Vedle těla se našla prázdná lahev od absintu.

Tillie upustila noviny a klopýtala pozpátku, volnou rukou se opírala o kočár.

„Slečno Tillie! Co se děje?“ vykřikla Ada. „Zavolejte doktora! Zavolejte doktora Erikksona!“ Tillie ji slyšela jako zdálky, jako kdyby křičela na kilometry daleko ve sněhové bouři.

OPIUM A ABSINT

Lucy. Lucy byla sto šedesát pět centimetrů vysoká. Lucy na sobě měla toho dne, kdy Tillie odjela na Long Island na lov, fialové šaty. Toho dne, kdy zmizela.

„Lucy!“ To bylo poslední, co Tillie vyslovila. Kamelot vyrazil kupředu, upustil noviny, které se rozletěly, a zachytil Tillie ve chvíli, kdy se jí podlomila kolena a svět se začal kymáčet.

TŘETÍ KAPITOLA

I zoufalství má své klidné chvíle.

JONATHAN HARKER

Bylo to zvláštní, být vzhůru a prožívat noční můru.

Prodavač novin položil Tillie na sedadlo s polštáři a opřel se o dveře kočáru.

„Jste v pořádku, slečno? Nepotřebujete pomoc, abyste se dostala domů?“

„Ne ne,“ ujišťovala ho Ada a počestně přikryla Tillie kotníky. „Je v šoku.“

„Povězte, nezná ona tu mrtvou dámu?“ vyzvídal.

Při těchto slovech zbledla i Ada a chvíli hrozilo nebezpečí, že tam budou dvě dámy v mdlobách. Ada se však vzpamatovala a dveře kočáru se zavřely. Kamelot nedostal odpověď na svou otázku, ale Tillie měla dojem, že než se koně dali do pohybu, krátce si pohovořil s kočím – a vstrčil mu do dlaně peníz.

Následující hodiny probíhaly jako v mlžném oparu. Tillie sotva zvládla dýchat, sotva vykoktala pár slov. V ten okamžik, kdy dojely domů, se Ada rozletěla po domě a všem vykládala o tom novinovém článku. Tillie třeštila hlavou, jako by ji měla plnou železných hřebíků, a rameno bolelo, jako by si ho znovu zlomila, když padala do mdlob. Když jí další služka připravila lék, vypila ho do dna a mávla rukou.

„Ještě. Ještě jednu dávku. Nesnesu být vzhůru. Nemůžu...“ Ostře se

nadechla, a když si uvědomila, jak chtěla dokončit svou větu, dýchala dál jen povrchně a rychle.

Nemůžu žít bez své Lucy.

Služka, zhrozená jejím stavem, splnila, o co žádala. Hořká tekutina ji páčila v krku. Tillie zaúpěla. Po několika minutách se ale její tělo dostalo do stavu podivného uvolnění. Připadala si nespoutaná, lehká jako prachové peří, a bolest polevila na snesitelnou úroveň. Teď už dokázala zavřít oči a myslet na Lucy, světlé kadeře spadající jí do čela, vybavit si její ruku, jak si nalévá další šálek čaje. Teď už snesla představu jejího smíchu znějícího jako zvony na kostele Nejsvětější Trojice, jež vyzývají lid, aby zpíval o milosrdenství, které přehluší všechno zoufalství. Na takové milosrdenství však Tillie nedosáhne. Ona najde milosrdenství pouze v otupělosti.

Zaslechla, jak se otvírají a zavírají hlavní dveře a výkřiky své babičky, hlas, jenž dřel jako brusný papír a čpěl kysele jako ocet. Pak umlkla. Vstupní dveře se otvíraly a zavíraly tak často, že se velký dům otřásal v základech. Sem tam dolehlo z chodby do pokoje brebentění služebných.

„Říká se, že je to přesně jako v té knize o Draculovi.“

„Slyšela jsem, že je to brak, ale má sestra podobné novinky přímo miluje. Zrovna nedávno si tu knížku koupila dole ve městě u Bakera a Taylora.“

A další:

„Upír! Tady! No věřila bys tomu?“

„Je to moc smutné. Měla jsem slečnu Lucy ráda. Byla hodná.“

„To jo. Jenže tuhle kupu prádla nám nevypere a já bych si ráda dala k obědu sendvič se sýrem, tak honem zpátky do práce, jo?“

Tillie pevně stiskla zavřená víčka. Upíři se vyskytují jen v pohádkách na strašení dětí. Tillie romány příliš nečetla; dávala přednost literatuře faktu. Ale v tuto chvíli si nepřála mít u sebe svůj milovaný slovník nebo sedět v otcově knihovně. Nechtělo se jí hýbat se ani

přemýšlet. Jediné, co si přála, bylo neodvratně pryč a jediné vysvětlení pocházelo z rozmazaných stránek laciných novin.

Ta zlomená ruka jí vlastně přišla vhod. Zaplat pánbůh za ni. Mohla zůstat celý den v posteli a utápět se ve svém zármutku místo toho, aby se musela vyrovnávat s pohřbem a postavit se tváří v tvář truchlícím. Nepotřebovala si připomínat neblahou skutečnost, že zůstala bez sestry.

Ach, Lucy. Ublížil ti moc? Hlavu měla plnou roztržštěných obrazů – velká ruka stlačuje Lucyinu tvář ke straně, tiskne ji na zem. Lucy kope nohama v hedvábných střevíčkách a na zem stříká krev. Tillie se obrátila a zaúpěla do polštářů, ale ten pohyb jí způsobil palčivou bolest v rameni. Tohle všechno bylo zcela nesnesitelné. Přece jen se jí ale podařilo dosáhnout na zvonek. Ada se okamžitě zjevila ve dveřích, oblečená do své neposkvrněné uniformy. Oči měla červené.

„Dobré ráno, slečno,“ pozdravila ji nakřáplým hlasem. Ach. To musí být už zase ráno. „Bože, na vás je pohled. Jste strašněbledá! Pojdte, odvedu vás do koupelny. Řeknu kuchařce, ať vám uvaří vajíčko naměkko a čaj. Každou chvíli přijde švadlena vzít vám míru na šaty. Pro teď musí stačit ten váš černý úbor ze směsi hedvábí a bavlny, ale pro dobu smutku budete potřebovat šaty z nejlepšího hedvábí.“

„Ne,“ ohradila se Tillie. „Nechci si nic zkoušet.“

„No tak. Nejdřív si vezměte lék. V noci jsem vás budila, abyste si vzala dávku. Pamatujete se na to?“

Tillie zavrtěla hlavou. Byla ráda, že si to nepamatovala. Být vzhůru z jakéhokoli důvodu znamenalo být zároveň sklíčená.

„Doktor Eriksson mi kladl na srdce, že ten lék máte brát pravidelně,“ připomněla jí Ada. Došla ke stolku v nohách postele. Tillie ochotně vypila medicínu, ale bolest byla silnější než včera.

„Ado,“ řekla Tillie a podala jí skleničku, „dej mi ještě pár kapek. Dneska bych to se zlomenou rukou nezvládla, s tím vším, co se kolem děje.“

„Když já nevím...“ zaváhala služebná.

„Je to bezpečné, dávají to přece i malým dětem.“

Adu tím obměkčila. Tillie zahlédla odraz svého nateklého, nešťastného obličej v zrcadle za zády služky. Vyhlížela žalostně. Ada přidala do křišťálového pohárku další dvě kapky a dolila jej vodou ze skleněné karafy.

Opium rychle zabralo, následující hodiny si jen rozmazaně uvědomovala, co se s ní děje. Vzali jí míru na patřičný smuteční oděv, budou jí ho šít z nejlepšího hedvábí a jemné krajky, se škrobenými volány na sukni a rukávech. Kdosi jí podal medailonek ze zlata a černého gagátu s pramenem Lucyiných nádherných slámových vlasů uvnitř. Což znamenalo, že jí je někdo musel ustříhnout v márnici. Při tom pomyšlení začala opět zrychleně a povrchně dýchat, což si vyžádalo další laudanum a šestihodinový spánek. Něco snědla, asi vejce nebo toust, a pak zase usnula. Spánku není nikdy dost.

Smuteční slavnost nazítří měla být velmi krátká, bylo nutné vzít v úvahu, že Lucy je už nějakou dobu mrtvá. Tillie večeri protrpěla, seděla proti své matce, zatímco babička se usadila v čele stolu.

Josephine Pembrokeová byla tělnatá šedesátnice s šedými vlasy a obličejem tak hluboce vrásčitým, že to vypadalo, jako by po obou stranách svých patricijských úst měla bezkrevné šrámy od nože. Stejně jako dcera měla tmavomodré oči jiskřící inteligencí. Ještě u ní nezačala stařecká senilita. Popravdě řečeno ji babička nejspíš zaplašila šňupacím tabákem.

Díky své panovačné povaze si mohla dovolit porušit pravidla. Po smrti zetě Charlese Flinta, který zemřel, když bylo Tillie osm let, nechala změnit jména své dcery a vnuček z Flintová na Pembrokeová, aby peníze zůstaly v rodině. Následnictví se naštěstí nevázalo na pohlaví, vyžadovalo jen právoplatné jméno a pokrevní příbuzenství. Jejich předchozí příjmení bylo smeteno ze světa.

Tillie a její otec odjakživa lpěli na půdě a přírodě, chtěli se v ní

hrabat, objevovat její podstatu a zkoumat, co v ní našli. Ještě si pamatovala dárek, který jí dal otec k osmým narozeninám, pouhý měsíc předtím, než zemřel. Slovník. Pročítali ho spolu, učili se podivná slova jako *přeslen*, *eskamotáž* a *numizmatika*. Náhle se jí po něm bolestně zastesklo, jako by tryzna za Lucy poskytla víc prostoru pro žalostný smutek.

Babička ochutnala polévku – chřestový krém. Tillie se zase udělalo špatně od žaludku. Jako by jí už nemělo být nikdy lépe, patrně je jí nevolno po tom léku. Chřestová polévka se smetanou by se měla zakázat, pomyslela si Tillie, když civěla do talíře před sebou.

„Ráda slyším, že hodně odpočíváš, Mathildo,“ pronesla babička skřehotavým hlasem. Byl rok od roku chraplavější, nejspíš to způsobil její zlovyk tajně kouřit ve svém pokoji dýmku. Měla ve zvyku tak dlouho na Tillie noblesně pokyvovat hlavou, až se Tillie dopustila něčeho nepředloženého – třeba hlasitých úvah o tvarové podobnosti chřestu a kopí –, a v ten okamžik babička vždy naklonila hlavu směrem k Tilliině matce a oslovila ji: „Victorie.“

Nebylo potřeba nic dodávat. *Victorie* znamenalo „kéž bys tak porodila dítě s lepší postavou“. *Victorie* znamenalo „kéž by sis byla vybrala manžela, který by nezplodil takhle nehezké a neohrabané dítě“. Když se ale hovořilo o Lucy, na *Victorie*, vyslovené pohrdavým tónem, nikdy nedošlo. Jako by nebyly sestry, které zplodil tentýž otec.

Když byla s patřičnou intonací oslovená *Victorie*, matka si lehce poklepala ubrouskem ústa a začala Tillie dávat lekci způsobilého chování, kterou ta už znala nazpaměť. Bez nějakého takového poučování se neobešla ani jedna večere a Tillie kázání snášela s tichou odevzdaností. Dnes ale ne. Dnes upustila svou lžici do talíře a začala sténat.

„Lucy,“ zasténala tiše a otřela si světlezelený krém, který jí stríkl na nos. „Lucy by nikdy lžici neupustila. Stýská se mi po ní. Chybí mi, jak nikdy neupustila lžici.“